

adventswEEK 3 **SAMEN WERKEN**

Baby's ontwikkelen
in hun eerste levensjaar
verlatingsangst.
Bij terminaal zieken
leeft de angst
om alleen te sterven

Van wieg tot graf
is het verlangen naar blijvers groot.
De intensiteit ervan
lijkt evenredig met
hulpbehoevendheid
en zelfredzaamheid.

In het huidige zaptijdperk
is blijven niet evident:
de behoefte en de drang
naar iets nieuws is groter dan ooit,
de nood aan blijvers
zo mogelijk nog groter.

De paradox kan ons,
bij de jaarwisseling,
wellicht aanzetten om
ons lijstje van voornemens
aan te vullen met:
'ik wil er blijvend zijn' ...

Voor jongeren in nood,
ontspoord, ontheemd,
mensen geraakt
door de hardheid van het leven,
bejaarden, zieken,
daklozen of armen.

Ook al is de weg bezaaid
met doornen,
laat ons blijven
en weerstaan
aan de lokroep
van het geëffende pad
Firmin Vanspauwen

gebed voor de jongerensynode in het bisdom Brugge

Heer God, Gij wijkt nooit van onze zijde en Gij gaat altijd met ons mee.
Open onze ogen voor uw zorgzame aanwezigheid bij jongen mensen,
vooral bij hen die lijden en verdriet hebben.
Maak ons aandachtig voor wat jongeren ter harte gaat,
voor hun dromen en wensen, voor hun noden en angsten.
Laat ons ontdekken waar het op aankomt
in de wereld van scholen of jeugdbewegingen, in jongerengroepen of parochies.
Laat ons samen de weg gaan van vernieuwing en verdieping
en beziel ons met de Geest van Jezus, uw Zoon en onze Heer.
Amen.
bisschop L. Aerts

de bijbel inluisteren: er 'samen - werk' van maken

3de zondag advent
Jesaja 35.1-10

uit de profeet Jesaja

Zo spreekt de Heer:
het uitgeputte, verdorde land
zal opnieuw vruchtbaar worden.

Bloemen zullen de steppe tooien
en prachtige lelies geuren in de woestijn.

Het lijkt wel "het land van melk en honing"
een stukje paradijs door God geschapen,
vol van heerlijkheid en overvloed.

Ook de oude mens wordt weer herboren:
al wie de moed verloren had, herleeft;
hij vat weer moed en is niet langer bang.

Zij die hun armen lieten zakken,
pakken weer aan, en in knikkende knieën
komt een vaste gang.

De ogen gaan weer open van hen
die het niet meer zagen zitten;
doven luisteren opnieuw
naar wat men vroeger niet kon geloven.

Dan stappen allen weer mee op,
zij die het lang hadden opgegeven
en aan de kant van de weg zaten.

Geklaag en kritiek zijn voorbij;
zelfs de pijn is vergeten!

Dan bloeit de vreugde
en blijdschap weer open
De Heer verlost zijn volk!

altijd weer klinkt die oproep tot er 'samen werk van maken': tot solidariteit en tot dienstbaarheid

In de Schrift worden ze bij name genoemd: de armen en de vreemdelingen, in het bijzonder ook de weduwen en de wezen. Zonder de solidariteit van anderen was hun situatie zonder uitzicht. Het geldt voor allen die hoe ook te lijden hebben of in nood zijn, ook vandaag. Het gaat in de Kerk niet alleen om liturgie en catechese. Juist omdat we christenen zijn, omdat we het Woord van het evangelie hebben vernomen en de liturgie vieren, juist daarom zijn we geroepen tot vriendschap met de armen en tot concrete vormen van solidariteit. Als we met God het leven mogen delen, in innige verbondenheid met Hem, dan juist om teken te zijn van zijn liefde voor alle mensen, in het bijzonder voor hen die in hun menselijke waardigheid bedreigd zijn. Daarom is christen zijn geen loutere privéaangelegenheid. Christenen leven mee met de grote vragen en uitdagingen van hun tijd. Ze zijn maatschappelijk geëngageerd en kunnen ook politieke verantwoordelijkheid nemen. Het gaat niet alleen om het heil van de ziel. Het evangelie leert ons hoe we het leven met elkaar kunnen delen, aan elkaar toevertrouwd als broers en zusters. Met alle mensen van goede wil ijveren christenen voor een menselijker en rechtvaardiger samenleving. Ze zullen daar te vinden zijn waar het leven en de ware humaniteit vernietigd of bedreigd worden.

'Christen zijn in deze tijd', Pastorale brief van de bisschoppen van België, Uitgeverij Licap, 2012, p. 19

Echte solidariteit is:
samen delen,
samen zorgen,
samen dragen.

Ik draag wat ik kan,
wanneer ik het kan
en op mijn manier.

Jij draagt jouw deel,
zoals je bent.

Als ieder mens draagt,
mee zorg draagt,
dan zijn er voldoende sterke schouders
voor solidariteit voor iedereen.

Dat is ons verlangen,
onze adventsverwachting
voor een nieuwe wereld
vol waarachtig mededogen.

God, U grote Migrant en zwerver
door alle tijden,
hopeloos verliefd op elke mens
zoekt U een plek
om hier thuis te zijn.

Ooit is het U bijna gelukt.
Zij was nog jong
en woonde in het Midden-Oosten.
Zij was op weg... maar,
vreemde in een vreemde stad,
werd zij toch weer weggestuurd.
Er was voor haar en U geen plaats...

Toen hebt U haar schoot doorbroken.
Geboren in het veld werd U voorgoed
de Vreemdeling tussen ons.

God, grote Migrant,
ongewenst uit dat ander land.
U doorkruist ons leven.
Uw blik is donker
en U spreekt een vreemde taal.
U bent als toen
nog altijd even arm
en even weerloos ook.
Wij zijn intussen rijk geworden en zelfverzekerd.
Dat maakt een groot verschil.
Als U ons toespreekt,
geeft U ons adem
en wij bouwen een menselijke stad.
Onze bondgenoten
zijn mensen zonder rechten,
mensen zonder land,
mensen zonder papieren
uit Afrika, uit Syrië of elders-en-nog-verder.
Gekwetst en eenzaam,
met de last van hun dierbare doden bezwaard.
Uw kracht is groot, God,
machtig, broos en teer.
Uw liefde is wijsheid en omarmen.

U bent hier, Migrant, God,
op zoek naar een plek om thuis te zijn.
Ik vraag me af waar
en hoe Gij Kerstmis viert?
naar Manu Verhulst